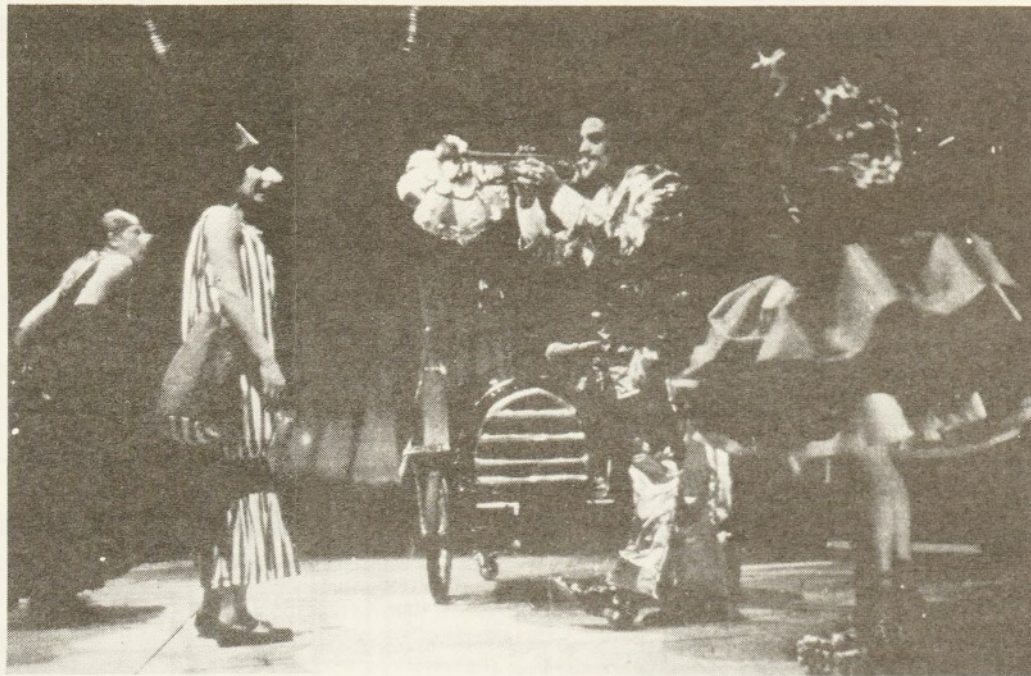

DALT DE L'ESCENARI

ELS COMEDIANTS, "ALÈ", L'HOME

Després d'una presentació a París i d'una gira per França i Bèlgica, Els Comediants presentaren el passat vint de març al mercat de les Flors de Barcelona el seu darrer muntatge: "Alè". Aquest és la novena producció original de "Els Comediants" després de l'èxit de "Els Dimonis". Els Comediants defineixen la seva obra com "un drama còmic de perfils humans" i diuen que representa una continuació de la seva obra "Sol Solet". En aquella obra "Els Comediants" descrivien tot allò que envolta l'home i que sempre ha estat per sobre d'ell. Ara, amb "Alè", el centre és l'home, la creació de l'ésser humà.

Efectivament, "Alè" és una història subjectiva de l'evolució de l'home, la seva vida, les seves passions, els seus jocs, les seves contradiccions, les seves pors, els seus sentiments, les seves guerres i també la seva mort. Realment, la mort és en aquesta obra un personatge important, grandíols, que fa respecte i que Els Comediants tracten amb força realisme, sense rialles. Aquesta

és, potser, la part drama de l'espectacle.

El muntatge comença amb els coneguts "dimonis" que jugant, jugant, creen la terra. Però es descuiden d'un element important, l'home, que apareix després quan el científic ens explica visualment i original les diferents teories de l'aparició de l'home. Des d'aquí comença ja tota la història de l'home, des de la primitivitat fins a la moderni-

tat, amb muntatges escènics magnífics. Un d'ells és un llarg i gran troç de llençol que es va transformant en el decorat que descriu la vida d'una noia. És un joc de blancs i negres on el llençol és al principi el ventre de la mare, més tard el vel de la núvia per acabar sent els esgrons on cau morta la noia ja vella.

"Alè" és una història dels homes, una història que Els Co-

mediants, com sempre, han sabut fer arribar al públic. Tota ella és emoció, el públic sent l'espectacle i participa emocionalment amb aquests magnífics actors-trapecistes-comediants-músics que formen el grup Els Comediants. És un espectacle meravellós, emocionant, encantador, sorprenent. Ple de detalls, ple de vida i també ple de mort.

Montserrat Castany i Fulla

QUALQUIVOLGUÍ (Pintura disolvent)

Reflexions d'un actor

Jo no crec que els dimarts 13 portin més mala fortuna que els diumenges 28. Ni que els gats negres tinguin la culpa de tantes desgràcies. Ni tampoc que... Etc., etc. Però, malgrat tot, m'agraden aquestes supersticions populars, perquè em donen una mena d'inseguretat, d'atenció, de cosa estranya que no sé com explicar amb paraules i que generalment només dura una estona molt curta. Això pot servir d'exemple, ínfim degut a la gran varietat, del que són per a mi instants màgics o poètics, o ways, o inexplicables, o "cuquis", depèn dels gustos. Són moments que s'identifiquen perquè no es busquen sinó que es troben; no tothom percep els mateixos, n'hi ha infinits, tot sovint es desaprofitem i es perden en la quotidianitat, se sent una escalforeta al pit de s'escampa arreu...

Després de dinar, ha caigut a les meves mans un llibre d'astrologia que, entre moltíssimes altres coses, deia que als del meu ascendent ens va

allò de filosofar. Que hi farem, "c'est la vie!"... Ta-ta-ra-ri, ta-ra-riiii!! (trompetes). ¡Allà voy!

He arribat a la conclusió de que no vull ser un robot, el treball mecànic em cansa i m'avorreix. Tampoc vull ser una planta, que només vegeti. Quan estudiava COU, jo era un cervell, un cap i prou..., bé les ties també m'enrollaven és clar..., em podria resumir dient que era una mena de cap-i-cua.

Va ser llavors quan vaig començar a entrar en el laberint teatral. Vaig fer un curset d'expressió corporal a l'Institut i a l'any següent ja m'apuntava als cursos del Centre de Teatre de Granollers on m'he passat quatre anys aprenent. Quan vaig començar no sabia perquè ho feia. Ara em sembla que ho sé. El meu cos, els meus sentiments volien un lloc entre la raó (cap) i l'instint (cua), i necessitaven una via ràpida per a créixer: el teatre.

Jo no dic que el teatre sigui l'únic camí per retrobar-te amb el teu cos, és a dir, amb tu mateix com a unitat (cap-cos-cua), però a mi m'ha servit. Hi ha gent que s'apro-

pa a ell mateix amb altres mètodes: religió, altres arts, ioga, viatges. N'hi ha d'altres que ja hi neixen; alguns però no es trobaran mai, ja sigui perquè no trobem el camí, o perquè ni tant sols s'ho han plantejat. Això també, "c'est la vie!"

El teatre, per a mi, és com un doble de la vida. L'home és teatral en sí mateix, és irritable, pot fingir (qui no ha dit mai mentides?), a vegades penso que el món és com un gran escenari, on cadascú té assignat un paper determinant (¿dónde habré oído esto yo antes?), papers més "importants", d'altres menys, però la qüestió és que la representació agradi, almenys als propis actors. Els grans mestres teatrals sempre han dit que com més t'identifiquis amb el personatge més bon actor ets...

Però el gran avantatge que té el teatre és que pot crear espais, temps i personatges imaginaris, que et permetin jugar i conèixer amb ells. Instants màgics... que poden ferir la sensibilitat de l'espectador. O no. "Qui lo sà".

La primavera no pot tardar.

Pep Mogas i Fabrè

